

měsíčník litoměřické diecéze

ZDISLAVA

duben '09

20 Kč

HEADLINE NEWS

Pán vstal z mrtvých, hallelujah, hallelujah

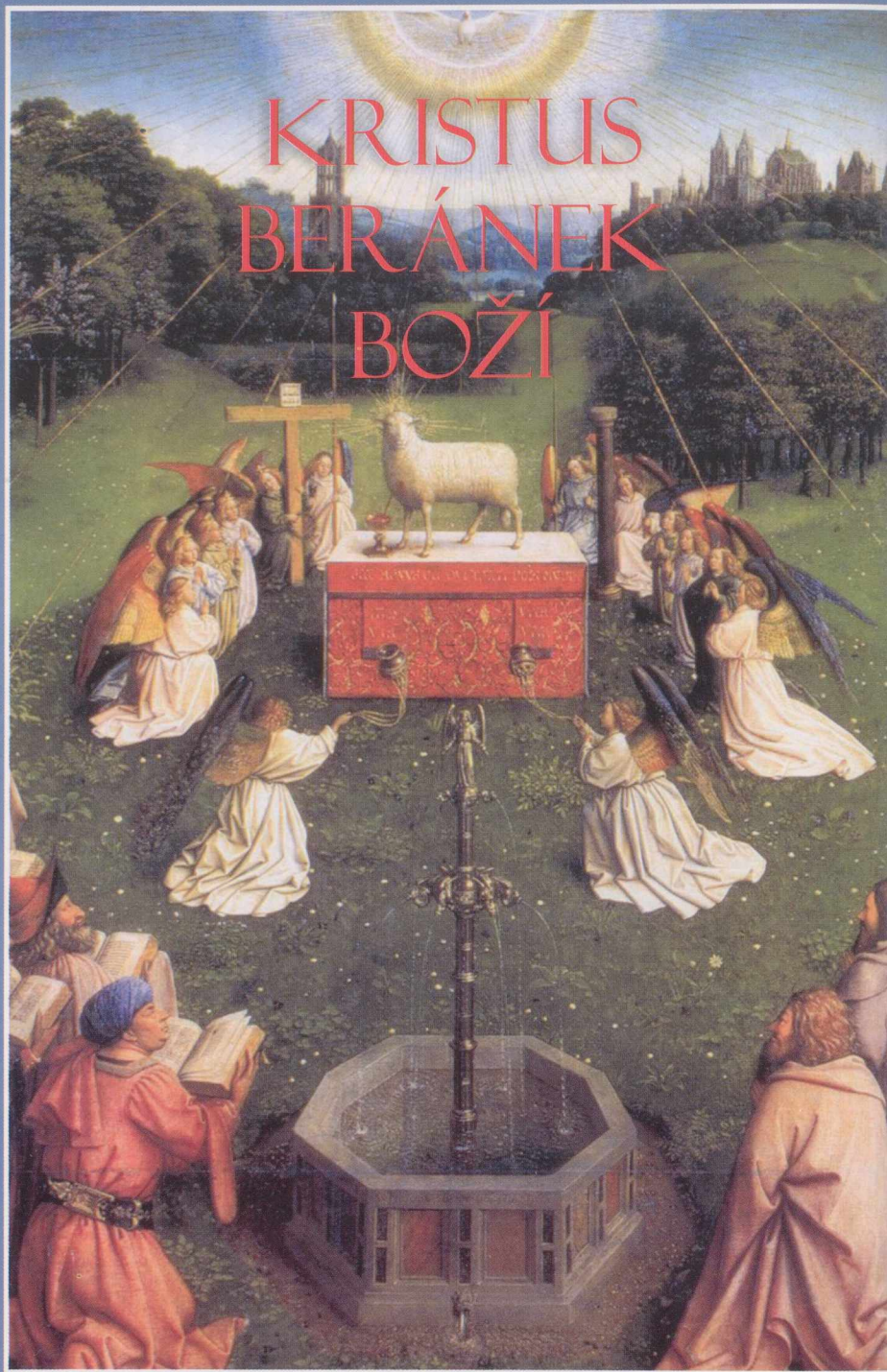
DŮVOD K velikonoční RADOSTI?

Velikonoční doba je nesporně z mnoha důvodů obdobím radosti křesťanů. Začteme-li se do knihy Skutky apoštolů, ze které v této době čerpáme i při liturgii, dozvíme se přesněji, z čeho se první křesťané radovali nejvíce. Nebyla to pouze událost Ježíšova zmrtychvstání, na které se mohli tehdejší skeptici hmatatelně přesvědčit, že Ježíš je opravdu Bůh. I když se ze vzkříšeného Pána mnozí radovali, důvod jejich radosti byl hlubší. Centrem radosti prvních křesťanů bylo vědomí, že záchrana člověka – spása – již neplyne z nějakých stále se opakujících obětí v Jeruzalémském chrámu či synagoze. Všechny tyto složité i časově náročné příkazy Mojžíšova zákona, kterými starozákonní člověk jakoby dokazoval svůj zbožnost, již nebyly pro křesťany zapotřebí. I když Ježíš z Nazareta tvrdil, že nic z Mojžíšova zákona nepřišel zrušit nýbrž naplnit, tyto rituály již definitivně ztratili na své síle a především na své potřebnosti. Svátý Pavel sice říká, že si to židokřesťané mohou nechat jako svojí tradici, ale pohanokřesťanům už to nepřikazuje. Tato zbožnost Starého Zákona již není k ničemu, protože jediným obětíkem i obětí zároveň je Ježíš sám.

Chci se i o letošních velikonočních ptát sám sebe i svých bratrů a sester ve víře, jestli mne tato původní křesťanská radost stále drží! Jestli jsem opravdu bytostně rád, že má spása není zajištěna mým náboženským rituálem. Chci se sám sebe ptát, jestli má hodnota jakožto křesťana je či není dána množstvím kostelů, nebo vztahem mé církve ke státu, nebo nějakou „církvní politikou“! Přeji si totiž, aby jediný živý vztah k církvi byl vztahem k Zmrvýchvalému!?

Chci se tedy i o letošním velikonočních ptát sám sebe i svých bratrů a sester, jestli byl ve mne Starý Zákona také naplněn ve smyslu, v jakém to Pán Ježíš myslel! A jak to myslel, to všichni dobře víme z katechismu – Ježíš nás svojí smrtí a zmrtychvstáním činí svatými. Umožnil nám, abychom všechny křivé vztahy mohli v síle jeho obětí narovnat. Na jedné straně ovšem neudělal žádný ráj na zemi, protože nechtěl vzít lidem svobodu volby. Na druhou stranu však „otevřel“ skutečný ráj každému, který ho chce a kdo o něj usiluje! A skutečným rájem, který má svůj začátek i tady na zemi, je právě naplnění oněch starozákonních prorocství. Především jde o naplnění toho prorocství, že Bůh sám se ujme svého lidu a povede ho jakožto dobrý pastýř. Proto také jedna z nedělí každé velikonoční doby nese téma „Krista dobrého pastýře“. Tento pastýř ovšem panovačně nevládne, nenařizuje nesmysly a zbytečnosti svým otrokům, ale vede člověka jako svého přítele a to tak, že sám jde před ním a ukazuje mu cestu.

P. Michal
Podzámek
diecézní kněz

Beránek jako obětní zvíře tvořil významnou symboliku důležitých duchovních myšlenek pro zamýšlení se nad vztahem mezi Bohem a člověkem. V Novém Zákoně pak přerostl do významné symboliky pro postavu Ježíše Krista. Jan Křtitel při svém setkání s Ježíšem zvolá vyznávající slova: Hle beránek Boží, který snímá hříchy světa. Jsou to slova, která vyjadřují z Janovy strany, jak on chápe naplnění poslání Ježíše jako toho, který křtí Duchem svatým, jako toho, který je Synem Božím. Janovo evangelium tak ústy Jana Křtitele nastiňuje prostřednictvím výmluvného obrazu na počátku Ježíšovy veřejné činnosti jeho poslání. Bude Beránkem, který jedinečným způsobem patří Bohu. Na konci Janova evangelia je symbolika beránka opět dávana do významné souvislosti s Ježíšem. Ježíš umírá na kříži právě v tu hodinu, kdy se na chrámovém nádvoří rituálně porážejí beránci, kteří jsou pak předáváni

lidem, kteří se chystají na večerní hod velikonočního beránka. Obě dvě tato místa, která ohraničují Ježíšovo dílo na této zemi, zdůrazňují obětní charakter Ježíšovy osoby. Poslední kniha Bible Zjevení sv. Jana však zdůrazňuje ještě druhou, jaksi paradoxní stránku symboliky beránka. Beránek, který má na těle smrtelnou ránu, ale přesto žije, se zde stává jediným, který může rozlomit pečeti knihy života a otevřít ji. V tomto obrazném rituálu je zdůrazněna sláva, síla, moc a vláda beránka – oslaveného Krista po jeho zmrtychvstání a nanebevstoupení. A tak nám především Janovské spisy zanechaly krásnou a hlubokou symboliku Kristovy osoby právě prostřednictvím tohoto tvora, tolik významného pro celou Bibli. Zaměříme se nyní krátce na některá biblická místa, která o beránkovi hovoří, a která nám mohou být určitým přípravným vodítkem pro hlubší pochopení této ježíšovské symboliky.

BERÁNEK V PŘÍBĚHU OBĚTOVÁNÍ IZÁKA

Prvním významným místem, které patrně hraje roli v utváření symboliky beránka pro ozřejmění Ježíšova díla a poslání, je známý příběh o obětování Izáka svým otcem Abrahámem. Abrahám je Hospodinem vyzván, aby projevils nejvyšší stupeň své oddanosti a poslušnosti Bohu tím, že krvavě Bohu obětuje svého jediného syna, na nějž se váží zvláštní Boží zaslíbení o potomstvu, které ponese Boží požehnání celému lidstvu. Abrahám k tomuto nadlidskému úkolu nejvyšší osobní oběti přitaká a jde na Boží horu Moriah, aby svého syna obětoval. Na Izákovu otázku, kde je beránek k zápalné oběti, kterou se chystá otec Bohu podat, odpovídá: Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné. Na určeném místě vztáhne ruku po noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka. Nicméně je na poslední chvíli zadržen Božím andělem, který ho odkazuje na zástupnou oběť beránka, který opodál uvízl v křoví. Není divu, že tento příběh již od počátku vedl křesťany ke srovnání s Ježíšovou obětí. Abrahám je otcem Božího lidu a jeho nejvýznamnější projev oprávněnosti tohoto duchovního otcovství je jeho ochota k nejvyšší oběti, k oběti jediného syna. Nicméně Hospodin ve své lásce k člověku nakonec tuto nejvyšší bolestnou oběť odmítá a nabízí oběť zástupnou – opravdového beránka Bohem daného, který se zde stává předobrazem budoucího Beránka Božího, který bude jako jediný Syn obětován samotným nebeským Otcem jako oběť zástupná za celé lidstvo.

BERÁNEK V LEVITIKU JAKO S BOHEM SMIŘUJÍCÍ OBĚŤ ZA HŘÍCH

Ve 3. knize Mojžíšově, ve které je dopodrobna vysvětlován bohoslužebný liturgický řád Božího lidu, je beránek uváděn jako hlavní obětní zvíře, jehož obětování otevírá smíření s Hospodinem, obětujícího kajčnicka znovu spojuje s Bohem, který na základě této oběti odpouští hříchy toho, který oběť přináší. Beránek a jeho krvavé obětování smiřuje člověka s Bohem, je pramenem milostivého Božího odpuštění hříchů. Bez dalšího vysvětlování zde vidíme výmluvnou souvislost s Ježíšovou krvavou obětí na kříži, která smiřuje člověka s Bohem velkorysým odpuštěním hříchů lidstva.

BERÁNEK VEDENÝ NA PORÁŽKU JAKO SYMBOL TRPÍCÍHO BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA

Prorok Jeremiáš ve svém hlubokém utrpení, které jej zmáhá a podle jeho mínění převyšuje jeho síly, se ztotožňuje s beránkem, který je veden na porážku: Byl jsem důvěřivý jako beránek vedený na porážku. Nevěděl jsem, co proti mně zamýšlejí. ... vytneme jej ze země živých ... Jeremiáš, který je znám především jako hluboce trpící postava člověka, který si právě svou věrností Bohu vysloužil mnoho urputných a krutých nepřátel. Sám je proti nim slabý, až bezmocný, jediný, co je jeho silou a obranou, je Hospodin a jeho slovo. Bůh však Jeremiáše

neochraňuje do té míry, že by se prudké lidské nepřátelství proroka jaksi nedotýkalo. Naopak, nechává na Jeremiáše lidskou zvůli a nespravedlnost často dopadnout celou svou drtivou vahou, pod kterou si prorok často až zoufá. Jako výmluvný obraz pro své z lidského pohledu bezvýhodné utrpení, se Jeremiáš přirovnává k „beránkovi vedenému na porážku“. Zaznívá zde nejen stará náboženská symbolika, jak byla zkráceně nastíněna výše, ale též zcela bezprostřední lidská zkušenost s tímto tvorem. Beránek opravdu po odchycení k porážce, ačkoli jistě tuší, co ho čeká, zjihne, zklidní se a neklade žádný odpor, který by jej mohl zbavit jeho bolestného osudu. Opět zde vidíme hlubokou souvislost s Ježíšem, který při svém procesu často mlčí, nebrání se, zachovává mírnost a nenásilí až do nejzášší hranice, až ke své násilné a nespravedlivé popravě.

Prorok Izaiáš pak rozvíjí symboliku beránka ve svých krásných písních o trpícím Božím služebníkovi. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Píseň o trpícím služebníkovi Božím, z níž je tento verš citován, hovoří o jeho zástupném utrpení, které ospravedlní mnohé a zároveň o jeho konečném vysvobození z temnoty smrti a oslavení. Snad nejproslulejší výrok této písně -Jeho ranami jsme uzdraveni-, pro křesťany jednoznačně odkazuje k Ježíšově spásné smrti na kříži. Přirovnání k mlčícímu beránkovi pokojně kráčícímu k porážce, je zde neméně trefné a výstižné.

TRPÍCÍ JEŽÍŠ A OSLAVENÝ KRISTUS JAKO BERÁNEK BOŽÍ

Janovo evangelium a Zjevení sv. Jana nám kreslí před oči obraz Ježíše Krista jako trpícího beránka, který svou zástupnou obětí smiřuje člověka s Bohem, a zároveň jako beránka zmrtvýchvstalého, mocného a vládnoucího celým dějinám, kolem něhož se v nebeském Božím království shromažďuje a koncentruje veškerý život celého tvorstva. V této na první pohled paradoxně nesmiřitelné souvislosti, se přece jen v křesťanském duchovním světě, jak nám jej předkládají Janovské spisy, zračí hluboká mystická spojitost. Není zde nesmiřitelná propast mezi mlčícím, s krutou smrtí pasívně smiřeným obětním beránkem vedeným na porážku, a na druhé straně Beránkem silným a mocným, který pa-

nuje nad veškerým tvorstvem a nad celými jeho dějinami ze slavného nebeského trůnu. Naopak, mezi těmito dvěma zdánlivě zcela rozdílnými obrazy existuje hluboká závislost, která zde zjevuje Boží moudrost v Jeho prozřetelné péči o své stvoření. Z této souvislosti vyplývá, že Stvořitel skrze svého Syna Ježíše Krista nevládne světu mocnými a nedotknutelnými příkazy a zákazy jakéhosi absolutistického monarchy, ale ovládá dějiny svou obětavou láskou, která je ochotna jít až za hranice vyžadování spravedlivé úcty, poslušnosti a podřízenosti od svých poddaných. Naopak tato ve stvoření vládnoucí Boží láska je ochotná obětovat i svou čest, slávu, majestát a sílu, jen aby své tvorstvo chránila před jakýmkoli stínem nelásky ze své strany. Neboť opravdová láska, taková, jakou ji celým svým životem hlásal Kristus, má především neustále na mysli štěstí a plnou svobodu milovaného. A právě v tomto bodě jakoby se Bůh činil bezmocným tvář v tvář lidskému zneužívání svobody, neboť tento dar Stvořitele člověku je chápán jako nejvyšší projev Jeho lásky. Zároveň však tato zdánlivě bezmocná láska je právě tou největší silou a mocí Boží vlády, která neodolatelně vše proniká a jako jediná nakonec vede k plně dobrému vyústění dějin pro ty, kteří se Bohu otevírají.

otec Jiří Válek

Missa Christmatis '09

Květná neděle a Svatý týden v Litoměřicích

V neděli 5. dubna 2009 prožili litoměřičtí křesťané Květnou neděli s novým biskupem. Také o Svatém týdnu 2009 byla možnost zažít v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích bohoslužby s biskupem Janem Baxantem.

Letošní Květná neděle začala obřadem žehnání rautolestí a to na dvoře před biskupskou rezidencí, kde biskup Jan po požehnání krátce promluvil na téma evangelijního poselství.

Obřady Svatého týdne tento rok byly v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích pod vedením nového generálního vikáře P. Stanislava Příbyla, CSsR a také faráře katedrály P. Jiřího Hladíka, OCr.

Ve Svatém týdnu měl otec biskup Jan kromě Květné neděle i další bohoslužby.

Předně to byla Missa Christmatis v úterý 7. dubna 2009 v 10.00 hodin, na kterou přijeli kněží z celé litoměřické diecéze i okolních diecézí, aby se zúčastnili svěcení svatých olejů a také obnovili kněžské závazky.

Dále to byly obřady na Zelený čtvrtek a Velký pátek vždy v 18.00 hodin.

Vigilie Veliké noci začala v litoměřické dómské farnosti v sobotu 11. dubna ve 21.00 hodin u velikonočního ohně před biskupskou rezidencí, odkud průvod pak putoval do katedrály. Při této vigilii byli také pokřtěni, biřmováni a k prvnímu svatému přijímání přistoupili tři katechumeni.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně začala v neděli 12. dubna v 10.00 hodin.

otecMartin Davídek

KNĚŽSKÝ DEN V LITOMĚŘICÍCH

V úterý 7. dubna 2009 se sešli kněží a jáhnové litoměřické diecéze v katedrále sv. Štěpána, aby společně prožili v rámci kněžského dne Missu chrismatis.

Litoměřický biskup se při příchodu do katedrály na začátku Missy chrismatis pozdravil se všemi přítomnými kněžími a jáhny. Do katedrály připutovala asi stovka kněží nejen z litoměřické diecéze, ale i z diecézí okolních.

Přítomní kněží při mši svatě obnovili své kněžské závazky letos poprvé s biskupem Janem Baxantem.

Při této obnově si církev připomíná svoji účast na trojím životadárném poslání svého Pána, který byl Otcem pomazán na kněze, proroka a krále. Zároveň se obrací k těm bratřím, v nichž jeho kněžská, pastýřská a učitelská služba trvá zvláštním způsobem skrze vkládání rukou biskupů, nástupců apoštolů pro budování církve, a raduje se z jejich obnoveného odhodlání.

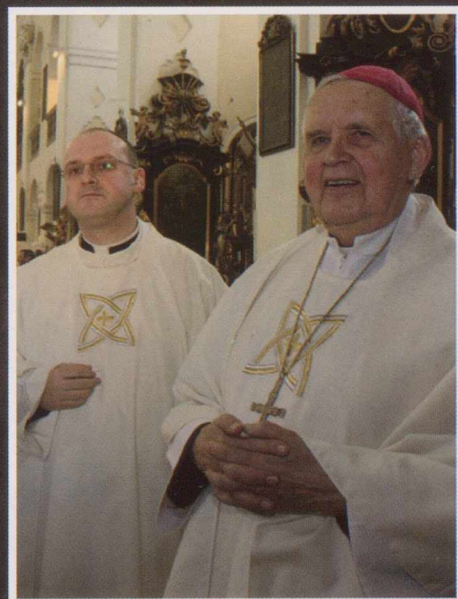
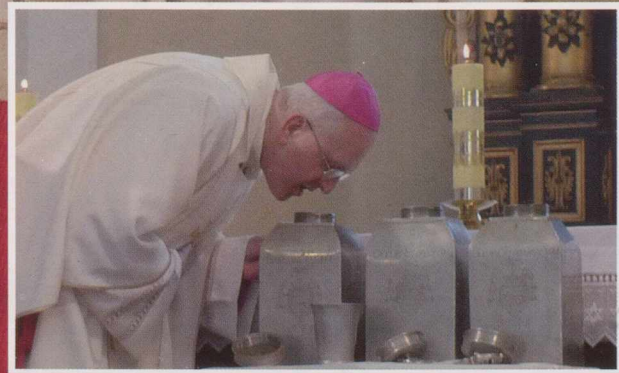
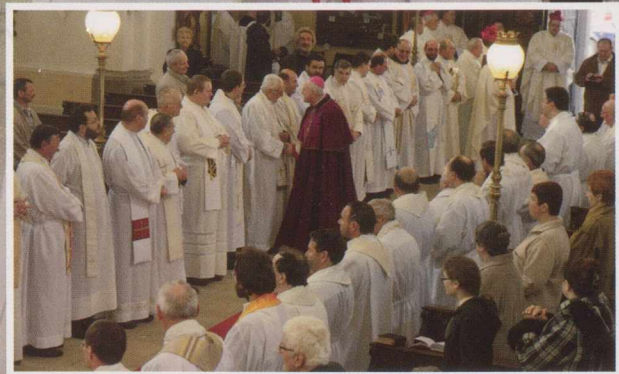
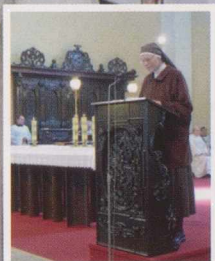
Při mši svatě biskup Jan Baxant posvětil svaté oleje – nemocných, katechumenů a křížmo.

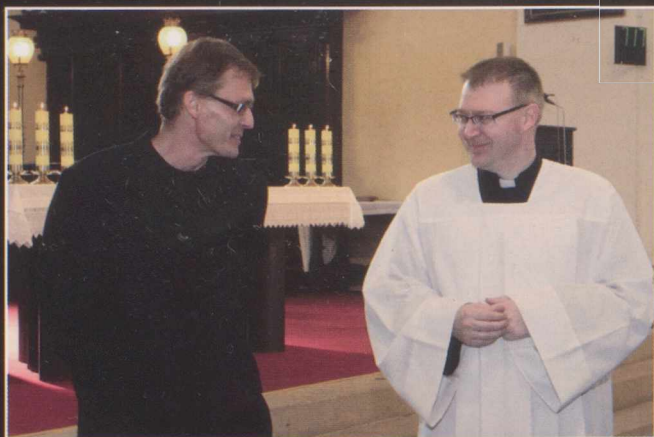
Na závěr zaznělo slovo litoměřického biskupa o pastorační představě v diecézi. Biskup Baxant řekl, že velmi spoléhá na kněze a počítá s jejich oporou a spoluprací při hledání pastoračního modelu.

Mimo jiné řekl: "Nelze, abyste vy kněží měli 'x' farností a donekonečna se vám všechno přidávalo. Protože opravdu bohužel tak by to vypadalo, kdybychom nic nezměnili. Bude nás ubývat, málo nás přibývá – to si nenaříkám, to je realita, to konstatuji. Ale není to tragédie a není to katastrofa. Ale nelze kupit jednu farnost za druhou na jednoho ubohého chudáka kněze. Takže víte co? Bude to možná trochu odvážné, ale právě o tom budeme hovořit v těch jednotlivých grémiích, která nejsou konferencemi či schůzemi, ale ať je to pokaždé takové volné, přátelské setkání, při kterém se k něčemu dobereme..."

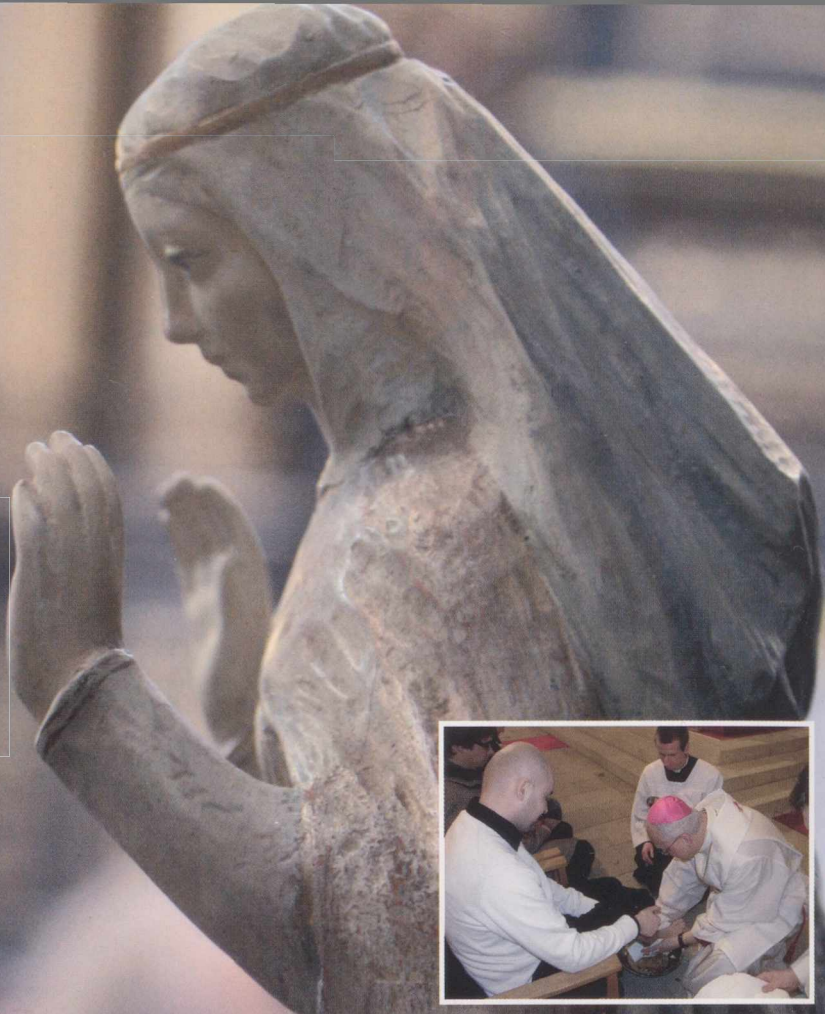
...My budeme z úsporných důvodů (myslím úsporné důvody jako úsporu lidské, kněžské energie), budeme trochu šetřit kněžské síly, abychom je nevybilili do – promiňte ten děsivý výraz – do lítání od kostela ke kostelu. Pokud to bude lítání od člověka k člověku, to ano, pro to jsem. Ale abychom objížděli donekonečna všechny možné církevní stavby – v dobré vůli (já neříkám, že to někdo dělá ze zloby, to snad ani nejde to tak dělat), i v dobré vůli, tak to prostě bude nezodpovědné. Protože se vyčerpáme natolik, že potom už tam nebude ani ten jeden. Takže budeme leckteré farnosti opouštět – a to je těžké; na to asi mentálně, psychologicky, pastoračně, nejsme připraveni... Budeme (jak řekl pan generální vikář na setkání mládeže) sledovat pravdu.

...Tuším, že to nebude jednoduché. Ale pojďme to dělat nějak pomalu, ne rázem, seky jeden za druhým. Pomalu, v takové úvaze, v trpělivosti, zodpovědnosti, ale s pevným a jasným předsevzetím, že chceme zachraňovat lidské duše. Ne kostely, fary, stodoly, budovy, pole, lesy atd. Já to neodmítám, že to nepotřebujeme, ale především potřebujeme pozornost vůči lidským duším, a ty poslední naše síly (než se naše síly zase obnoví) věnovat tomuto lidskému – jak se říká ozdobně – lidskému potenciálu."

Chvála Kristu bratři a sestry, dovolte abych Vám jménem svým, jménem otce Martina Davidka a jménem sv. Zdislavy jejíž ostatky má Martin v náprsní kapse a kterými mi požehnal minutu a půl před tím než nás fotograf J. Veselka vyfotografoval, popřál to nejupřímnější vzkříšení Vašeho života a krásné oslavy Veliké noci plné světla. *Petr H., Zdislava.*

Zelený čtvrtek v Katedrále. LT.

Setkání biskupa Jana Baxanta s dvěma prezidenty v Terezíně

V terezínské Malé pevnosti se v pondělí 30. března 2009 setkali prezident České republiky Václav Klaus, prezident Státu Izrael Šimon Peres a litoměřický biskup Jan Baxant.

Při státní návštěvě prezidenta Státu Izrael v Terezíně se litoměřický biskup Jan Baxant nejprve setkal s prezidentem České republiky Václavem Klausem, a poté se společně setkali s prezidentem Státu Izrael panem Šimonem Peresem. Izraelský prezident navštívil Národní hřbitov, kde položil květiny, aby uctil památku více jak 35 tisíc Židů, kteří zde zahynuli.

V průběhu II. světové války Terezínem prošlo na 150 tisíc Židů, z nichž většina našla smrt ve vyhlazovacích táborech nacistů.

Oba státníci se po zakončení aktu, na který přijelo mnoho vzácných hostů z Čech i ze zahraničí, setkali s dětmi z terezínské základní školy, se kterými se vyfotografovali. Poté děti obklopily biskupa Baxanta, kterého dlouho nechtěly propustit ze svého středu. Spolu se svými učiteli byl nakonec biskup Baxant pozván k budoucí návštěvě terezínské základní školy.

Ve středu 18. března se v Liberci na arciděkanství konalo setkání pastoračních asistentů

určené pro východní část naší geograficky protáhlé diecese. Setkání se zúčastnilo přes 20 pastoračních asistentek a asistentů. Program se skládal ze tří částí: 1. Tradičně setkání začalo mší. Konala se v kapli Svaté rodiny na faře. Malý prostor naplněný samými aktivními účastníky vytvořil osobitou atmosféru živého božího lidu. Hlavním celebrantem i kazatelem byl sám otec biskup Jan. Spolu-cebrantem byl otec M. Šimáček pod jehož péčí v diecési všichni pastorační asistenté (kromě jiného) patří.

2. Setkání pokračovalo osobním setkáním s otcem biskupem. Každý měl možnost se otci biskupovi představit a krátce popsat své aktivity často v několika farnostech a sám se na něco zeptat. Biskup všem hned zpočátku poděkoval a všechny již předem povzbudil v jejich záslužné a významné práci pro chod duchovního života diecese. Svým humorem pak kombentoval jednotlivá sdělení.

Po společném obědě odjel za svými dalšími povinnostmi.

3. Odpoledne setkání pokračovalo přednáškou Mgr. Davida Žofáka (pastoračního asistenta z Pražské arcidiecé.) na téma: **SLUŽBA LAIKA V DNEŠNÍ CÍRKVI.**

Přednášející se dotkl citlivých míst v životě dnešní církve. Především zdůraznil význam každé jednotlivé rodiny (jak to církev v řadě oficiálních dokumentů připomíná) pro budoucnost celé církve. Připomněl z historie jaký význam mělo přisvojení si dětí z rodin (často směřující až k jakémusi zastřenému odebrání) u všech diktatorních režimů. Dnes nám zdánlivě toto nebezpečí nehrozí, ale identita-svébytnost křesťanské rodiny musí být zachována. Tomu se staví na překážku dnešní všeobecné hlední nové-pravé identity i pro jednotlivce (role: muž-mamžel, žena-manželka, dítě-syn/dcera).

Připomněl výstižné přirovnání jednoho současného arcibiskupa: „Vzpěrači mají problémy především se svými klouby. Nejsou to svaly, které především určují jejich výkonost, jak by se mohlo zdát.“ Obdobně i sice v církvi jsou to často relativně malá a nevýznamná místa, která určují schopnosti celku. Je tu rodina, je tu farní společenství, jehož funkčnost určuje i životnost a výkonost větších celků. Tato kvalita či nekvalita se vždy nejvíce ukáže jde-li o řešení nějakého problému vyžadujícího spolupráci jednotlivců či jednotlivých skupin daného společenství. (Sám rád připomínám, že dva pokud spolupracují udělají třikrát tolik práce!) Pokud taková spolupráce neexistuje můžeme maximálně tak akorát stagnovat. Útěchou nám může být, že když zmizí nějaká forma z církve neznamená to ještě že mizí i Církev sama. (To i mne osobně také uklidňuje, ale nerozveseluje /autora tohoto příspěvku/.)

Celkově setkání mělo dobrou účast, setkání s biskupem povzbudilo, sdíleli jsme spolu některé radosti a bolesti, přednáška měla dobrou úroveň takže jen takhle nějakak pokračovat a vydržet...

Miroslav KLOZ, Jáhen

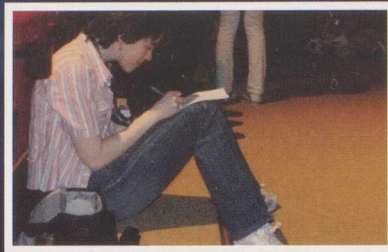

Audience na BISKUPSTVÍ

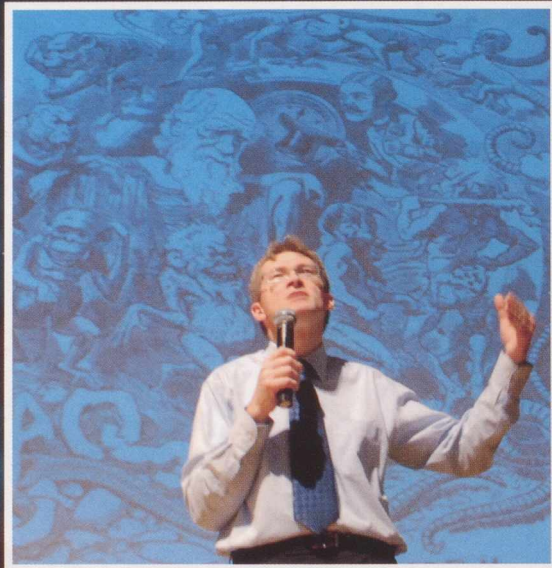
Radní Ústeckého kraje pro kulturu a památkovou péči Jana Ryšánková s vedoucím odboru kultury a památkové péče Petrem Novákem navštívili v pátek 13. března litoměřickou diecézi. Během audience u nově jmenovaného generálního vikáře P. Stanislava Příbyla probíhalo jednání za přítomnosti mluvčího diecéze P. Martina Davídka o možnostech spolupráce Ústeckého kraje s vedením diecéze. Účastníci setkání se shodli na nutném řešení žalostného stavu církevních kulturních památek, které tvoří velmi významnou složku regionální architektury a historického odkazu předchozích generací. Z obou stran bude snaha o soustavnou ochranu a zachování hodnotných architektonických a historicky cenných objektů pro příští generace. V biskupské rezidenci se s paní radní pozdravil nově jmenovaný litoměřický biskup Jan Baxant. Osobní kontakty mezi vedením litoměřické diecéze a představiteli Ústeckého kraje jsou předpokladem k pochopení postojů obou subjektů, jejichž společným zájmem je působení v prospěch obyvatel Ústeckého kraje.

MÁME NADĚJI V ŽIVÉM BOHU

Ad Honorem Jezu přátelé, ač podle papírů na tělo (občanka) nejsem již mládež, přesto jsem, neb Duši máme všichni stejně starou, vlastně mladou :-). Dovolím si okomentovat těch pár snímků co jsem pořídil. I. obětní dary před oltářem.

2. Kačka, autorka textu a dvou fotografií. 3. Neo - otec Jan a jeho kouzelné mávátko. Milý a vtipný jak se na následovníka apoštolů sluší. 4. U téhle scénky jsem se válel smíchy po zemi - ó jak ze života. 5. U téhle fotky jsem se válel po zemi abych Orko Váchu vyfotil tak jak

„MÁME NADĚJI V ŽIVÉM BOHU“

(I Tim 4,10) aneb 39. diecézní setkání mládeže

Již tradičně se v pátek a sobotu před Květnou nedělí konalo v Litoměřicích 39. diecézní setkání mládeže.

V pátečních podvečerních hodinách se do Diecézního domu kardinála Trochty (DDKT) začali sjíždět mladí lidé z celé Litoměřické diecéze, aby se v tomto krásném městě účastnili v pořadí již 39. diecézního setkání mládeže. Po příjezdu se každý účastník nahlásil a zapsal na recepci, kde dostal čtvrtku ve tvaru kapky, na kterou si napsal své jméno a jmenovku si připnul na oblečení. V půl sedmé se slavila mše svatá v kapli DDKT, kterou sloužil P.Vladimír Novák a o hudební doprovod se starala kapela VíBůh. Po mši svaté bylo na programu připraveno divadlo v podání Frýdlantských dramatiků, kteří si připravili dvě scénky. Z prvního příběhu jsme si mohli odnést, že se lidé nemají bát mezi sebou upřímně a otevřeně mluvit. Druhý příběh pojednával o mužské nerozhodnosti, která mnohdy dokáže komplikovat život. Po tomto skvělém kulturním zážitku jsme se odebrali do katedrály sv. Štěpána na křížovou cestu, která byla připravena zvláštní formou. Všichni jsme seděli v lavicích v tmou zahalené katedrále a sledovali jednotlivá zastavení, která byla promítána dataprojektorem na připravené plátno a doprovázelo je čtení textu prokládané chvílemi ticha, kdy byla příležitost k zamyšlení a rozjímání. Po skončení křížové cesty jsme se odebrali zpět do DDKT.

Sobotní ráno nás probudil zpěv znějící chodbami doprovázený hrou na kytaru a hlasité „Budíček!“ nám oznamovalo, že je tu nový den a čas vstávat. Na snídani byl chleba s máslem, pomazánkou, marmeládou či nutelou a čaj. Kolem půl deváté se společně odcházelo do kina Máj, kde probíhal hlavní program. Po příchodu a během celého dopoledne hrála diecézní kapela VíBůh vedená Františkem Žákem několik písniček ze svého bohatého repertoáru. Na úvod jsme viděli Anežky sen, ze kterého ji probudilo zvonění mobilního telefonu, a po chvíli klepala na dveře sousedka s informací, že neteče voda. V tom okamžiku se ozvalo klepání znovu a za dveřmi byl tentokrát páter Stanislav Příbyl, nový generální vikář, který nám pro nás mě slovo na den. Mluvil o naději, o tom, jak ji máme prožívat a dávat ostatním, i když je to mnohdy dost těžké, protože pokud ji ztratíme, začneme se topit jako Petr, když šel po moři. Následovalo taneční vystoupení skupiny Sluníčko pod vedením Denči Gregorové a scénka z kostela, kde tři nahluhlé starší paní dosti falešně zpívají, malé dítě zlobí, zamilovaná dvojice se věnuje sobě navzájem a kněz slouží mši.

Poté mezi nás zavítal otec biskup Jan Baxant, kterého velmi působivě uvedlo video s bojovou scénkou z filmu Matrix. Otec biskup pozdravil všechny přítomné, jejichž hojným počtem byl, jak také sám řekl, velmi mile překvapen, a pronesl pár slov. Mluvil o tom jak mladí, plní energie, síly, elánu, nápadů a chuti do života mají pomáhat druhým, protože starší člověk již nemůže realizovat tolik věcí, ale mladý ano.

„Kdo má naději, má světýlko.“

Dále mluvil o nepodceňování meziosobních vztahů jakým je láska a nevyzpytatelné zamilovanosti, která vede k odpovědnosti, a s druhými si nemáme hrát.

„V čem je to setkání mládeže? Je to setkání mladých lidí, který o něco a někoho GO.“

Po písničce nám otec Vláďa Novák přečetl poselství papeže Benedikta XVI. k XXIV. světovému dni mládeže „Máme naději v živém Bohu“ (I Tim 4, 10). Člověk si klade otázku, kde čerpat a jak ve svém srdci žít plamen naděje? Osobní zkušenosti, dovednosti a materiální zajištění nestačí k tomu, aby byly základem této naděje. Touto nadějí může být Bůh, on je schopen dát nám vše jako celek.

„Zapomnění na Boha přináší dosvětazmatek.“

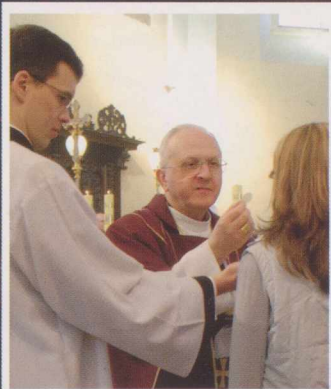
Naším úkolem je nová evangelizace, která má odkryt, že „Bůh je láska“. Křesťanská naděje znamená toužit po věčném království a spoléhat na Ducha Svatého.

Po ukazovací písničce Tvůj plamen se svítícími náramky na ruku přišel na řadu hlavní host, kterým byl kněz, teolog, přírodovědec a spisovatel Marek Vácha, který je přednostou Ústavu lékařské etiky na 3. lékařské fakultě UK a specializuje se na otázky evoluční biologie, lékařské i environmentální etiky. Ve skautu získal přezdívku „Orko“, což je zkratka pro „Orlí oko“. Měl velice zajímavou přednášku na téma Víra, věda a Darwin.

Po přednášce jsme se všichni odebrali zpět do DDKT, kde už byl na oběd připrave-

foto: K.H.

jsem chtěl. Přednášku zkusím nechat přepsat a otisknu. Byla parádní, stejně jako DCM 09, které jste připravily a musím říci, že bylo nejlepší z těch co jsem zažil. 6. Spojování světlem. Krásný nápad přátelé. Pozadí je plné těchto světýlek naděje. 7. a 8. Kapela na scéně a kolenou. 9. Diskusi v plenairu moderuje tatáž co na podiu. Ahoj Anežko :-). 10. Otec podává tělo našeho Pána a 11. žehná novému skautíkovi. (kluci, napište mi na mejl at'Vám můžu poslat fotky.) 12., 13. zodpovídání dotazů otcem biskupem a jeho vikářem. 14. Mše. A 15. anděl bez komentáře. Petr H. Zdi

ný guláš s chlebem. Odpoledne probíhala v kapli DDKT diskuse a povídání s otcem biskupem a generálním vikářem. Odpovídali na různé dotazy a otec biskup mluvil o své vizi farností a diecéze, odpovědnosti, dobrých a špatných příkladech ve výchově, o rodině a mnohém dalším. Venku celou dobu krásně svítlo sluníčko a tak se hrál fotbal. Celé odpoledne byla možnost přijmout svátost smíření.

Celé setkání bylo slavnostně zakončeno v katedrále sv.Štěpána slavením pontifikální mše svatě. Poté se všichni účastníci rozjeli s „nadějí v živém Bohu“ do svých domovů a již teď se všichni těší na další, tentokrát letní jubilejní 40. diecézní setkání mládeže.

Kateřina Horká

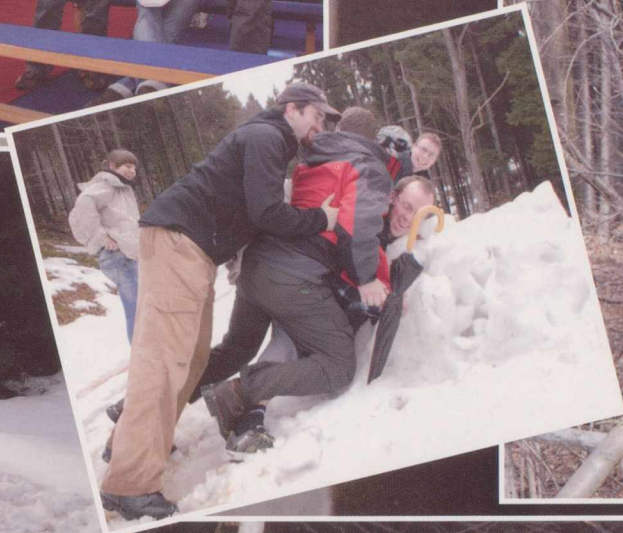

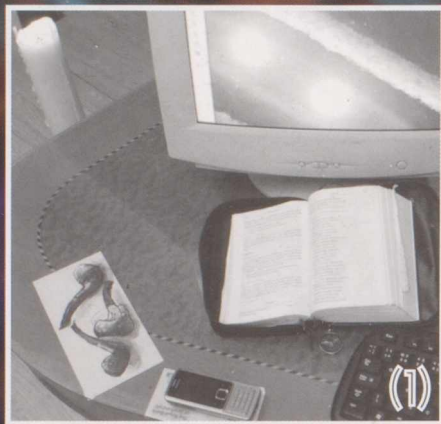
Jak se již stalo tradicí, weekend či dva před velikonocí vyráží Liberecká, a díky knězi Pavlu Machovi i mladoboleslavská mládež (je totiž Boleslavák rodem) na duchovní obnovu do vsi jménem Jitrava. Jitrava je malá ale krásná. Dovolím si malou neskrýtou reklamu: farka je tu krásná se spoustou lůžek, za plotem je kostelík - vždy k dispozici. Okolí? No posuďte sami podle fotografií. Coby kamenem dohodil je Kryštofovo údolí, Zdislava, Sloní kameny - kde se objevily nedávno „tajemné kruhy v obilí, (křesťané zdraví marťany :-). Dobrým duchem téhle fary je paní Ludmila Holčíková, která za našeho pobytu zrovna slavila své dvacáté, nebo tak nějak, narozeniny. Milá spolča, chcete - li si tam někdy vyrazit na weekend, tady je na paní Holčíkovou číslo: 485 172 088. Závěrečná reklamní znělka.

Téma letošní obnovy bylo JAK POZNAT V DRUHÉM KRISTU. Bylo modlení, byly přednášky, bylo promítání... Pro velký úspěch jsme letos zrušili silencio ale o to víc si dali do těla při procházce, která se změnila v nekonečnou pouť. Dost řečí, obrázky snad promluví samy za sebe, že bylo a je dobře. Hallelujah. Petr H. Zdí.

Duševní obnova Jitřava 09

DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

Již dlouho jsem toužil po textu, který by představil Breviář - Denní modlitbu církve. Jsou to klíče k nebi o kterých se toho mnoho mezi laiky neví. A ejhle text pana Voženíla, který mi poskytl františkán bratr Felix. Díky Felixi. S chutí do čtení. Petr H.

Opát Berno zatím četl píseň ochrnuého, píseň k vznešené Matce našeho Pána: Rozumí, co mu chce Heřman tímto darem říci. Odkazuje ho na Marii, jí se má zcela svěřit, než mu zajde světlo dne.

„Te lucis ante terminum ... Na sklonku dne te upřímně ...“

Když mniši při kompletáři zpívali tento verš, starý opat zvedl hlavu a hledal pohledem malou postavu v protější chórové lavici.

„Ta večerní modlitba k naší milé Paní přišla právě včas.“

Ponechme hrdiny našeho „motivačního“ úryvku, mnicha Heřmana a opata Berna, jejich knižním osudům. Nebudeme zde mluvit o zákoutích mnišského života, nebudeme ani pojednávat o tehdy nové modlitbě „Zdrávas, Královno“, která vznikla právě před 1000 roky. „Hrdinkou“ nového seriálu v časopisu Obrázek totiž bude ona kniha, která se stala nezbytnou rekvizitou citované scénky: kniha dnes v pevné vazbě, vytištěná černo-červeně na tenkém papíře, s mnoha barevnými záložkami. Na počátku minulého tisíciletí však vypadala úplně jinak. Nosila se tehdy zastrčená v holínce, aby neprekážela cestování, a aby byla vždy po ruce. Breviář, kniha Denní modlitby církve. Mniši z ní v „Dokonalé svobodě“ zpívali „kompletář“.

V posledních letech se Denní modlitba církve stala mezi věřícími více známou; je nedílnou součástí liturgie v mnoha farnostech. Číslo stran pro modlitbu uveřejňují časopisy, breviář se lze modlit společně s druhými lidmi prostřednictvím radia Proglas. Knihu lze běžně zakoupit, texty jsou k dispozici v internetu. Přesto – nebo snad právě proto – nebude na škodu seznámit čtenáře Obrázku se základními informacemi o této modlitbě.

Základní idea je prostá: ve stanovenou denní dobu se celá církev modlí stejnou modlitbu, které jsou k tomu účelu shrnuty v jedné knize. Nebudeme před čtenářem zatajovat, že toto stručné vysvětlení je v několika bodech nepřesné: 1. Církev je v celém světě, pojem „ve stejnou dobu“ je vzhledem k různým časovým pásmům problematický. 2.

Modlitba církve respektuje místní (národní) podmínky, proto mohou být modlitby v týž den na různých místech zčásti odlišné (např. slaví-li se místní či národní patron). 3. „Jedna kniha“ může existovat ve více svazcích; např. předposlední úplně české vydání má svazků osm. Ke všem těmto faktům se později vrátíme podrobněji.

Jak Denní modlitba církve vznikla?

Skutky apoštolů ukazují, že ti, kdo byli pokřtěni, „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2, 42). Křesťanská obec se svorně modlila (Sk 1, 14; 4, 24 aj.). I mezi křesťany se ujal židovský zvyk (srov. Lk 1, 10) stanovit pro společnou modlitbu určitou dobu, např. na začátku a na sklonku dne. Ve Skutcích apoštolů se dále uvádí, že se učedníci shromažďovali k modlitbě o třetí hodině (Sk 2). Petr vystoupil na střechu, aby se kolem šesté hodiny modlil (Sk 10, 9). Petr a Jan šli do chrámu o deváté hodině, o hodině určené k modlitbě (Sk 3, 1). Pavel a Silas se modlili o půlnoci (Sk 16, 25). Společně konané modlitby postupně dostávaly určitou formu.

Dnes se modlitba latinsky nazývá Liturgia horarum. Doslovný překlad názvu je „liturgie hodin“ (někdy se užívá: bohoslužba hodin); název naznačuje, že každá část modlitby se váže k určité denní době, k určité hodině. Oficiální český název je Denní modlitba církve. Další možné názvy jsou posvátné officium (dosl. „povinnost“) či modlitba hodinek. Breviář je název pro knihu, v níž jsou texty pro Denní modlitbu církve, přenesené se tímto slovem označuje i samotná modlitba.

Ježíš Kristus vysvětlil příkaz: „Je třeba stále se modlit a neochabovat!“ (Lk 18, 1) Církev se řídí tímto příkazem; plní jej nejen slavením eucharistie, ale i jinak, zvláště Denní modlitbou církve, jejíž specifickou funkcí je podle staré křesťanské tradice posvěcovat celý průběh dne a noci. Po 2. vatikánském koncilu byly části modlitby upraveny tak, aby odpovídaly denní době a zároveň aby se braly v úvahu podmínky dnešního života.

Všeobecné pokyny k Denní modlitbě církve v odst. 13 – 17 vysvětlují význam a účinky Denní modlitby církve:

a) zpřítomnění Ježíše Krista: Při denní modlitbě církve je Kristus sám přítomen, když se sejde shromáždění, když se hlásá Boží slovo, když se církev modlí a zpívá;

b) posvěcení člověka: v denní modlitbě církve se navazuje dialog mezi Bohem a lidmi, kdy Bůh mluví k svému lidu a lid Bohu odpovídá zpěvy a modlitbou;

c) sjednocení s církví nebeskou: církev se přidružuje k nebeskému chvalo zpěvu, který zaznívá po všechny věky v nebeských příbytcích, „společným jásotem oslavujeme Boží velebnost“ (srov. Zj 5, 9);

d) prosba a přimluva: církev snažně prosí Krista a skrze něho i Otce za spásu celého světa.

O jednotlivých částech a prvcích Denní modlitby církve bude pojednávat další část tohoto seriálu.

Jan Voženík / Obrázek libereckých farností roč. 3, č. 6, 15. 8. 2005, s. 3n.

Nedávno SKONČILO V LIBERCÍ Mistrovství SVĚTA v lyžování.

Díky úsilí všech zúčastněných stran, organizátorů, stavebních firem, sportovců a jejich týmů a dalších a dalších se pro naši zemi podařilo získat jednu stříbrnou medaili. Náklady na tuto medaili jsou dvě miliardy korun ze státního rozpočtu, když nepočítám dary sponzorů, vstupné a investice soukromých společností.

Milí přátelé, doporučuji Vám, abyste si vzali kousek papíru a napsali si na ni číslici dvě miliardy. Tedy dvojku a devět nul. Hezké číslo, že?

Shodou okolností jsem v době konání soutěží dostal dva srdceryvné dopisy.

V jednom mne pisatel žádá o příspěvek na léčbu slepců v Africe.

Jedno uzdravení prý stojí asi osm set korun. Takže když si to vydělíte, tak za náklady na mistrovství světa v lyžování by se dalo uzdravit asi dva a půl milionu slepců.

V druhém dopise mne jiná instituce prosí o příspěvek na zubožené domorodce v Tramtárii, kteří umírají na tuberkulózu. Náklady na jednu lahvičku očkovací látky pro deset dětí je asi dva tisíce korun, na jedno dítě tedy dvě stovky. Takže z těch dvou miliard by se dala koupit očkovací látka proti TBC pro deset milionů dětí.

Abych nezůstal jen u těch srdceryvných dopisů, tak ještě něco zajímavějšího: V Lenešicích (to je u Postoloprta, bývalý okres Louny, litoměřická diecéze) loni spadla půlka kostela zasvěceného sv. Kosmovi a Damiánovi (takto patronům lékařů). Zatím se nedaří sehnat ani (promiňte) trapných padesát tisíc korun na projektovou dokumentaci záchranu, která bude následně stát asi deset milionů. Ať počítám jak chci, za ty dvě miliardy by se dalo kompletně opravit dvě stě zcela zničených kostelů. Sic!

Jsou to zajímavé počty, ale o ty mi teď ani tak moc nejde. Konec konců, každý z Vás si to může ještě přepočítat třeba na svíčkovou k obědu, nové auto nebo opravou silnici ve Vaší obci.

Vycházím ztohovšehoještěněkolikpostulátů:

1. Nechci se stát kritikem sportu jako takového. V době, kdy se většina z nás již neživí lovm zvěře a sběrem plodin jako lovci mamutů, je odpovídající fyzická kondice nepochybně otázkou cvičení. Přiměřeně provozovaná sportovní činnost je základem obratnosti, upevňování fyzického zdraví, vede

Mistrovství v Liberci: chyby zjistil další úřad

Liberec (frk, mip) - Pořadatelé mistrovství světa v lyžování v Liberci. Po Nejsvětějšímu úřadu kontrolním úřadu došel k tomu závěru také antir

Magistrát opakovaně velké zakázky na mo tak zákon o výběru ry přiděloval úzke

„Dělení deliktů

hrozi Liberci

výši pěti pro

fekl všera

hospodářs

na. Jeho

nou čas

týden

řízen

jič

to

be

k sebeovládání a je vhodnou náplní pro volný čas. Nesmí se ovšem stát byznysem, který na jedné straně nutí lidské bytosti k praktikám poškozujícím jejich zdraví a ohrožující je následným náhlým úmrtím v mladém věku. A nesmí se na druhé straně stát příčinou toho, aby zfanatizované davy proti sobě válčily a rozbíjely si navzájem hlavy v ulicích za asistence policie a lamentace politiků. Lapidární řečeno - co jsou nám platné medaile, když většina školní mládeže má ploché nohy, kulatá záda a neovládá ani základní povely typu čelem vzad nebo ruce vbok.

2. Nechci se stát kritikem doby, ale proběhnutí mistrovství světa je důkazem, že společenský řád, který ve světě a u nás panuje, není ve své podstatě žádnou "demokracií", tedy vládou lidu (z řeckého demos = lid), ale systémem, který by se snad dal nazvat jakousi velmi primitivní chrimatokracií (z řeckého chrimata = peníze).

Žijeme v době, kdy lze všechno přepočítat na peníze. A to nejen všechny hmotné statky, ale i lidské životy, tělesné orgány, lidské zárodky. Kdy se dá uplácet lidské svědomí, čest, pravda i zákony. A zřetelně se ukazuje, že lidé přestávají peníze ovládat, ale že nám peníze samy přerůstají přes hlavu a žijí si svým nezávislým životem. Že nám vládnou, že nás zotročují.

Je více než pozoruhodné, že v celém spektru našeho tzv. veřejného života se nenajde žádný směr či hnutí, které by se alespoň pokusilo učinit této hegemonii peněz přítrž. Třeba jen takovým primitivním opatřením jako jsou daňové asignace většího rozsahu. Aby každý z nás mohl svobodně rozhodnout, zda ze svých v potu tváře vydřených peněz budeme podporovat politickou stranu,

sport či kulturu, církev, talentovaného studenta, slepce v Africe, bezdomovce, děti s leukémií, klonování vojáků do Azbukistánu nebo onu tuberkulosou zmítanou Tramtárii.

3. Nechci se stát prorokem zkázy, zhouby a naštěstí, ale soudím, že máme jediné štěstí, totiž že Boha uplácet nejde. Ale je neštěstí, že si to v dnešní době tak málo lidí uvědomuje.

Dr. Jan Toman

Dovolím si přičinit poznámku. Žiji teď nějaký čas v Liberci a tak mne také pobavilo, když město Liberec, přesněji ti kteří nám mají sloužit, totiž námi volení zástupci, odhlasovali dotaci nějakých dodatečných 18 milionů navíc na hudební doprovodnou produkci - Maxim trbulenc a spol. ..., bylo to v době kdy nám v ústavu kde pracuji nezbývalo na mzdy díky těm samým kteří zvedli ruku pro 18000000 na ,, kulturu. Stejně vtipné je, že na běžnou kulturu v Liberci ti samý ministrare dávají necelých 500 tisíc ročně. Ne, že by mne to překvapilo. **Petr H.**

POKLADY Jeruzaléma

Některá setkání ve Svaté zemi dojmají. Je jimi nepochybně návštěva Kristova prázdného hrobu, Getsemanské zahrady, Kaifášova domu a dalších autentických míst v Jeruzalémě i jinde v celém Izraeli a Palestině. Všechna tato místa i věci, které se na nich dodnes z biblické doby nacházejí, najednou ožívají. I čtení Písma na těchto místech dostává zcela nový rozměr. Doporučuji, aby každý, kdo má i přes současnou ekonomickou nepohodu našetřeno, využil svých peněz k pouti do míst, která již za pár let nebudou tak lehce přístupná jako dnes. Konflikt naší společnosti s náboženstvím Islámu se stále přiosťruje, a tak je potřeba využít tuto dobu poměrného klidu a míru. Bylo by totiž škoda nechat své peníze ukryté v kasičkách a přenechat je budoucím archeologům tak, jak to udělali nešťastní obyvatelé Jeruzaléma v létě roku 70 po Kristu. O nich je totiž následující příběh:

Na letošní pouti jsem se vydal i za poznáním dosud nepoznaného. Díky zajímavé expedici jsem se nečekaně v Jeruzalémě dostal i na místa, která byla tisíce let skrytá lidským očím. Jeruzalém doby krále Davida a Šalamouna, který je nyní archeologicky objeven v podzemí nedaleko chrámové hory, se postupně zpřístupňuje i laické veřejnosti. A nebude již dlouho trvat a bude přístupný také turistům. Za několik málo let bude například na dolním konci hlubokého údolí Cedron zprovozněno zbrusu nové turistické centrum plné podzemních sálů, jejichž součástí budou objevené stavby z doby, kdy Jeruzalém dobýval na Jebuzitech sám král David. Již dnes se návštěvníci mohou procházet vodními štolami, kterými vojáci krále Davida pronikali do kanaánského Jeruzaléma. Návštěvníkovi tak ožívají před očima biblické události z doby Samuela, Saula a Davida (viz 2Sam 5; 6-9). Dlouhá léta je již také přístupná část vodní štoly krále Chizkiáše (viz 2Par. 32;30), která je pro náročnější turisty lákadlem. Z doby Starého Zákona však kromě zbytků vodních cisteren a bývalých zdí nic dalšího k vidění již není ani nebude.

Zajímavějším však o letošním jaru bylo setkání s archeology, kteří objevili podzemní systém chodeb a sklepení z doby, kterou dobře známe z evangelií. Jak se velmi podrobně dozvídáme ze strhující knihy „Válka židovská“ od očitého svědka Josefa Flavia, Jeruzalém byl nedlouho po Kristu zničen Titem Flaviem, synem císaře Vespasiána, který tak rozdrtil první židovské povstání. V roce 70 po Kristu, bylo město obklíčeno

a uvnitř něho se ocitli nejen vzbuřenci, ale i přes milion dalších lidí, kteří se sem utkali buď před postupujícím římským vojskem nebo pouze přišli slavit svátek Přesnic. Do podzemí domů a tehdy již nepoužívaných vodních štol si tito lidé ukryli své cennosti v naději, že po válce si pro ně zase přijdou. Jen málokdo z obyvatel však čekal, že toto obležení Jeruzaléma bude pro většinu z nich také koncem jejich života. Vzbouření a snaze římských velitelů vypátrat v troskách poklady Jeruzaléma, většina soukromého majetku již byla pohřbena sutinami. Josef Flavius píše „...Římané pátrali po lidech ukrytých v podzemních chodbách...v těch podzemních průchodech totiž nacházeli mnoho cenností...“ (viz. VI. kniha 428-433).

Teprve až nyní se tedy archeologové dostávají do míst této tragédie, ležících hluboko pod současnou zástavbou Jeruzaléma.

Díky tomuto pohnutému příběhu z roku 70 po Kristu se tedy nyní objevují v podzemí peníze různých měn, které pocházejí jakožto platidla již od dob Hasmonejců či Heroda Velikého. Proto jsem letos i já mohl v „českých rukách“ držet stříbrný denár s portrétem i nápisem císaře Tiberia, minci, kterou možná i držel v ruce sám Pán Ježíš, když si ho v chrámu vyžádal, aby ukázal svým protivníkům „co patří císaři“. Stejně tak jsem si v ruce přehazoval i malé drobné měděné mince zvané asy či šekely, kterými možná zaplatila chudá vdova do chrámové pokladnice či za ně ucedníci Pána nakupovali jídlo pro sebe i svého Mistra. V malých hliněných nádobkách tak leží v sutinách pečlivě schované dědictví neznámých obětí Jeruzaléma, kteří si pro svůj majetek nikdy nepřišli. Je to zvláštní a autentické, když se člověk může dotýkat věcí na kterých jsou s trochou nadsázky možná i otisky prstů těch, kteří viděli jako mladí lidé Krista na vlastní oči, a kteří možná křičeli „Ukřižuj ho“ či „Jeho krev na nás a na naše děti!“. Anebo plakali nad neviností Ježíše Nazaretského, vlečeného s křížem za hradby? Nevíme, jejich celé hmotné dědictví spočívá v hodnotě jejich peněz, které již nikdy neviděli.

R.D. Michal Podzimek Tanvald

Velkopáteční obřady, katedrála, Litoměřice.

LETNÍ SETKÁNÍ KÁNA PRO MANŽELSKÉ PÁRY

Komunita Chemin Neuf v Tuchoměřicích a manželské páry Bratrství KÁNA srdečně zvou na manželskou duchovní obnovu **LETNÍ SETKÁNÍ KÁNA**.

Setkání se koná od 18. 7. do 25. 7. 2009 v klášteře komunity Chemin Neuf v Tuchoměřicích, okr. Praha-západ.

Smyslem setkání je najít si čas pro znovuobjevení smyslu manželského vztahu, společný čas v páru a čas na Boha, který stvořil muže a ženu a stále znovu je utváří. Můžete se těšit na zajímavé přednášky, slavení mše svaté, čas na osobní modlitbu i modlitbu v páru, práci s Písmem, adoraci a sdílení o radostech, těžkostech a otázkách nás všech.

Je možné vzít s sebou děti, pro které je po celou dobu setkání připraven program přiměřený jejich věku tak, aby se manželé mohli naplno věnovat Bohu, sobě navzájem a práci na svém vztahu. O děti se stará zkušený tým dobrovolníků, přesto je třeba zvážit, zda Vaše dítě zvládne být část dne bez vás. Pro děti starší tří let to většinou nebývá problém. Starší děti a mládež mají svůj program paralelně na jiném místě formou šestidenního tábora ve stejném duchu, v jakém probíhá setkání v Tuchoměřicích.

Informace a přihlášky v komunitě Chemin Neuf, Školní 1, 252 67 Tuchoměřice, tel.: 220 199 441, kana@chemin-neuf.cz, www.chemin-neuf.cz (přihlásit se můžete také elektronicky).

Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské... Na svatbu byl pozván také Ježíš. (Jan 2, 1)

KOMUNITA CHEMIN NEUF

Je v Čechách už 10 let

V červnu tohoto roku uplynulo 10. let od příchodu Komunity Chemin Neuf do Čech. V roce 1998 nám byl svěřen objekt bývalé jezuitské rezidence ze 17. století, který se nachází v Tuchoměřicích v blízkosti pražského letiště. Od té doby se ho snažíme zvelebovat a zároveň také využívat k nejrůznějším duchovním programům.

Komunita Chemin Neuf je jednou z malých buněk Kristova těla – církve. V roce 1973 vznikla z modlitebního společenství v Lyonu ve Francii na základě touhy po společném životě a sdílení po vzoru prvotních křesťanů. Dnes je přítomna ve 25 zemích a asi v 60 zemích má své misie. Je římskokatolickou komunitou s povoláním k ekumenismu, jejími členy je více než 1300 lidí z nejrůznějších zemí světa. U založení Komunity stál jezuita Laurent Fabre, který je zároveň jejím současným představeným. Říká: „Dokud budeme rozdělení, nebudeme věrohodní. Otázka jednoty křesťanů je velmi aktuální.“

Jak jsme vlastně přišli na jméno Chemin Neuf? Odpovídá opět náš představený: „Jméno pro naši komunitu jsme hledali dlouho. A pak jsem náhodou v dopise jen tak mimoděk napsal ‚Komunita Chemin Neuf‘ a bratři a sestry mi řekli, že to není špatné, protože bydlíme v ulici ‚Montée du Chemin Neuf‘. Později jsme shledali, že je to dobré jméno, neboť ‚Chemin Neuf‘ znamená ‚nová cesta‘ a tak toto jméno ukazuje na Krista, který je CESTA.“

Členové Komunity chtějí následovat Ježíše a tak přispět k hlásání radostné zvěsti: „Duch Hospodinův jest nade mnou, proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst.“ (Lk 4) K hlásání radostné zvěsti je zaměřen celý náš společný život (formace, liturgie, zaměstnaní, studium).

JAK JSME SE DOSTALI DO ČECH

Přítomnost Komunity v Čechách probíhala v několika etapách. Od roku 1993 jsme zde začali pořádat manželská setkání Kána, později jsme organizovali výjezdy pro mladé na setkání ve Francii. Dům jsme hledali proto, že začalo přibývat povolání do komunity z řad Čechů a chtěli jsme vědět, „jestli nás tady Pán chce“. Máme pravidlo, že nekupujeme domy, aby to nebyl jen ‚obchod‘ z naší strany. Je pro nás znamením, je-li nám nějaký objekt nabídnut. Kdyby nás místní církev do Čech nepozvala, dnes bychom tady nebyli. V roce 1997 dostalo od státu Arcibiskupství pražské dům v Tuchoměřicích, o který neměl nikdo kromě nás zájem.

Klášteř, ve kterém od roku 1998 žijeme, byl kdysi jezuitskou rezidencí, za komunistického režimu léčebnou dlouhodobě nemocných. Pak byl 12 let prázdný, bez jakéhokoli využití. Od samého počátku je život místní komunity poznamenán stavebními pracemi. To ale nebrání tomu, aby tady komunita pořádala nejrůznější programy pro veřejnost.

V komunitním domě v Tuchoměřicích žijí bratři a sestry všech životních stavů –

rodiny s dětmi, lidé žijící v zasvěceném celibátu, svobodní i kněží. Jak různé jsou životní stavy, tak různé jsou cesty, které je do komunity přivedly.

„Během svého duchovního života, jehož součástí bylo i modlitební společenství, jsem cítil touhu žít ve společenství radikálněji. Jednou se mi naskytla příležitost jet do Francie a tam jsem poznal Komunitu Chemin Neuf. Zamíloval jsem se do ní na první pohled.“ (P. Kamil)

„Přestože jsem dlouhou dobu žila svůj křesťanský život dost individuálně, uzrálo ve mně přesvědčení, že je třeba stát se součástí nějakého společenství, aby můj život byl pravdivější a plnější. Využila jsem nabídky biblické formace s Komunitou Chemin Neuf. Před příjezdem na první víkend jsem měla obavy, že tento krok může omezovat mou osobní svobodu, ale vůbec jsem se s ničím takovým nesetkala. Později jsem se tady rozhodla zůstat, protože jsem cítila, že to není jen dílo lidské, ale opravdu od Boha.“ (Jana U.)

„Jela jsem s Komunitou Chemin Neuf na celosvětové setkání mládeže s papežem v Paříži. S kamarádkou jsme si mysleli, že si tam užijeme krásnou dovolenou. Během večera smíření jsem se modlila před křížem a cítila jsem, že svůj život musím změnit. Proplakala jsem celý večer. Kněz v naší farnosti mi později řekl, že se mě tehdy dotkl Bůh. Od té chvíle jsem věděla, že chci žít v tomto společenství, ale má touha se naplnila až za 10 let po skončení studia a několika letech profesní praxe.“ (Viera V.)

POVOLÁNÍ K JEDNOTĚ

Od samého počátku Komunity vnímáme, že nás Bůh volá především k tomu, abychom budovali jednotu ve všech oblastech našeho osobního i společného života a ve všech našich misiích. Snažíme se o jednotu ve smyslu Ježíšovy modlitby: „Aby všichni byli jedno“ (J 17). Netoužíme tedy po uniformitě, ale po jednotě v lásce, toužíme přijímat jeden druhého v jeho odlišnostech a na svých cestách ke Kristu se přibližovat sobě navzájem.

Jednou z hlavních součástí naší cesty k jednotě je touha po jednotě křesťanů. Vše, co můžeme dělat společně, chceme dělat společně. Žijeme spolu – katolíci a bratři a sestry z ostatních křesťanských církví – spolu se angažujeme ve všech misiích, spolu se modlíme.

Posláním komunity je také pomáhat druhým lidem hledat a nacházet osobní vztah k Bohu, učit se rozlišovat Boží vůli v každodenním životě, stát se zralými křesťany, učedníky Ježíše Krista. K tomu slouží i konkrétní nabídka programů, které komunita pořádá pro širokou veřejnost. Jsou to mimo jiné duchovní cvičení podle sv. Ignáce, setkání pro jednotlivce i manželské páry s dětmi i bez nich, biblická formace, víkendy pro mládež různého věku, mezinárodní festivaly mládeže, ekumenické besedy, spo-

lečné slavení křesťanských svátků, studijní a vzdělávací pobyty, stáže a duchovní obnovy pro mládež i dospělé.

MANŽELSKÉ PÁRY

Práce pro jednotu se nevztahuje jen na práci mezi křesťanskými církvemi, ale také mezi národy a v neposlední řadě také na jednotu osobnosti a manželského páru. Proto Komunita pořádá v létě duchovní cvičení Kána (letos v týdnu od 21. července). Program se dotýká všech oblastí manželského života. Manželé zde mají možnost podívat se na společně prožitý čas a pozvat Boha do svého vztahu se vším všudy. Paralelně probíhá také program pro jejich děti.

„To, co se pro mě změnilo, byla nová chuť, naděje a odvaha do naší další společné cesty. Snažím se svému muži více naslouchat a nejen na něj mluvit...“ (Klára S.)

„To, co bylo pro mě důležité, bylo dorůstat do odpovědnosti být manželem a otcem našich dětí. Byla to pro mě cesta uzdravení, kdy jsem potřeboval přijmout sebe, jaký jsem. Vždycky jsem chtěl být opravdu oporou pro svou manželku a otcem svým dětem. Ne tím, kdo žije ve vlastním světě, ale tím, kdo je vnímá, kdo si s nimi umí i pohrát a má je rád.“ (Honza S.)

Setkání v létě je vlastně začátek. Párům, které ho prožijí, nabízíme další formaci. Minimálně jednou za měsíc se mohou setkávat v malých skupinkách ke sdílení, třikrát do roka mají společné víkendy a je jim nabídnut týden duchovních cvičení. Může jim to pomoci formovat duchovní život. Další rok jsou pozváni, aby přijeli v létě do služby novým párům.

MLÁDEŽ

Mladým lidem od 18 do 30 let je během roku určeno několik víkendů, společně slavení Velikonoc, duchovní cvičení Jericho a každý týden ve čtvrtek v domě Michael v Praze společenství mládeže. Různě tématicky zaměřené víkendy pořádáme i pro mládež ve věku od 14 do 18 let. Mnoho zajímavých programů probíhá také o prázdninách, většinou ve Francii, ale i v dalších zemích (Polsko, Maďarsko, Anglie). Jsou to duchovní cvičení, festivaly mládeže, školy jazyků, různé dlouhé pobyty, týden hudby a divadla, putování horami, JET - voluntariát na jiných kontinentech...

OSTATNÍ

V klášteře v Tuchoměřicích již třetím rokem funguje veřejná knihovna. Otevřeno je každou středu. Díky tomu se začíná rozvíjet slibná spolupráce s místní mateřskou i základní školou. V úterý máme ve všech našich domech modlitební společenství a ve čtvrtek modlitby za jednotu křesťanů. Veškerou činnost pro veřejnost najdete podrobně na webových stránkách.

Kontakt: Komunita Chemin Neuf, Školní I, 252 67 Tuchoměřice, <http://www.chemin-neuf.cz> nebo www.misie.cz, e-mail: sekretariat@chemin-neuf.cz.

KAPLE SV. PROKOPA VE STAŇKOVICÍCH

Náš otec biskup má osobní heslo *Ut Videam - ať vidím, chce vidět a u nás by bylo, co k vidění - především snaha, která by mohla být dobrým příkladem i pro ostatní. Sv. Prokop oslaví 4. července 2009 kulatých „805 let“ od svatořečení a i malá opravená kaple je hezkým dárkem pro jedno sto věřících.*

Posílám Vám krátký příběh jedné kaple.

Když v roce 1966 moji rodiče koupili chalupu ve Staňkovicích u Litoměřic, tak se mi tam tolik nelíbilo, krajina tu sice byla krásná, ale v kapli byla rozbitá okna, varhany na kousky, na podlaze ležela suť a nepořádek. Padal na mě smutek, když se původní vyhnání obyvatelé přišli podívat na místo, kde se narodili, tak plakali a se slovy už sem nikdy nepřijedeme, odjížděli.

Devastace uvnitř i zvenčí. Sousedské vztahy na bodu mrazu, „horní“ nemluví s „dolními“, nescházeli se, řada z nich se ani nepozdravila. Domy omšelé, kopřivy, bezinky, bodláky a divoké ostružiny se na vás dívaly z každého kouta a ještě pár let tam byly jen rozvaliny.

Jako studentka SVVŠ, nyní se říká gymnázium, jsem se dočetla, že vesnice Staňkovice byla nejhezčí obcí v Českém středohoří, kam se jezdívало v neděli na oběd. Tehdy jsem si přála, aby se vesnice znovu pozvedla.

V roce 1968 sousedé zasadili vedle kaple lípu a náš Proboštovský farář poskytl kapli „první pomoc“ a zachránil krásnou venkovskou sakrální stavbu před zničením a i když kaple patřila vždy obci, sedláci ji postavili sami, ze svých prostředků. Střecha se opravila, aby do ní neteklo, okna se zasklila, i když nekvalitním sklem, a byly zahájeny mše svaté každou první nedělí v měsíci.

Před deseti lety se podařilo paní starostce Kristině Bártové zapsat kapli do národního registru památkově chráněných staveb a obnova mohla začít. Spolu s manželem Vítězslavem jsme opravili vlastním nákladem Boží muka, která jsou pro změnu v majetku římskokatolické církve. Akademická malířka Eva Votočková nám do kapličky krásně vymalovala Sv. Prokopa i s malým čertíkem na řetěze, který se zejména líbí dětem. (Poznámka redakce: nám se líbí, že čert je na řetěze pod vládou světa.)

Na opravu kaple nestačily prostředky obce, která je nejmenší v Ústeckém kraji s rozpočtem menším, než je malý a tehdy nám poprvé pomohla Purkyňova nadace, na její podnět jsme založili občanské sdružení a během krátké doby nám nadace,

stejně tak jako město Litoměřice v čele s panem starostou Chlupáčem, pomohla zafinancovat opravu střechy a věže kaple.

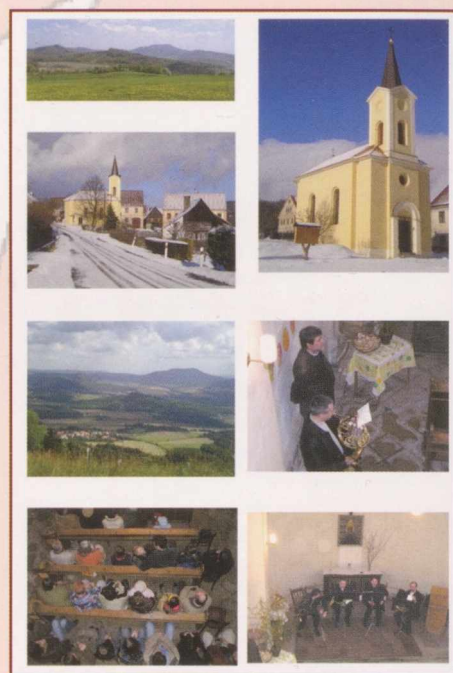
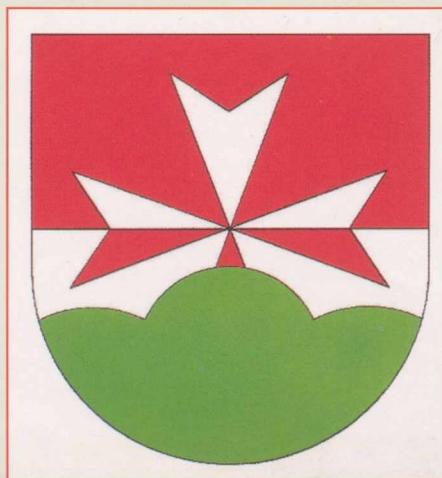
Obci začal duchovně působit generální vikář otec Havelka, jehož významné pomoci si vážíme, přispěl nám k zajištění prostředků pro odvodnění kaple a s jeho podporou začaly tradiční poutě na svátek Sv. Prokopa, na něž se každoročně velmi těšíme a věřící vítáme čerstvými koláčky.

Další pomocnou ruku nám podalo Ministerstvo kultury v podobě státní dotace a Ústecký kraj finančním příspěvkem z Programu na obnovu venkova. Byla opravena vnitřní i vnější fasáda, zrenovovány kostelní lavice, dlažba, provedena nová elektroinstalace, kaple má dnes nové osvětlení, je instalováno bezpečnostní zařízení, jsou opravené historické vchodové dveře, podlaha zvonice, dvě okna již mají původní zasklení vitráží do olova, zbylá čtyři na to stále čekají, též se podařilo celou kapli vymalovat.

Kaple mohla v loňském roce u příležitosti 100 let od své generální přestavby poděkovat svojí krásou všem, kteří se o její renovaci zasloužili, po slavnostní mši svaté jsme nechali u vchodu do kaple nainstalovat cedulku s poděkováním. Mezi osobnosti, kterým vděčíme za pomoc, patří pan Závodný z odboru památek MÚ Litoměřice, jenž poskytl odborný dozor a poradenské služby k získání prostředků na opravu. Již osmým rokem výše zmíněné občanské sdružení pravidelně pořádá v kapli (s kapacitou sto lidí) koncerty duchovní hudby, které se těší hojně účasti.

Obec by nemohla zprostředkovat tyto nádherné duchovní zážitky bez finanční pomoci členů sdružení a nadačního fondu KALICH.

Za možnost realizace dosud největší akce v obci: „Kulturní rok na vsi“ vděčíme Ústeckému kraji, pomohla nám paní Ryšánková z komise pro kulturu Ústeckého kraje. A tak doufáme, že se nám podaří i duchovní obroda, malý kruček je již hotov.

Můj sen se stal vizí i ostatních lidí a ke splnění touhy po navrácení varhan, věžních hodin a po opravě zbylých čtyř oken, už mnoho nechybí.

Musíme zjistit která diecéze má rozbité varhany - typu HARMONIE, a jež by byla ochotna je převést na Litoměřickou diecézi. Na opravu varhan nám již přislíbila finanční pomoc Purkyňova nadace. V případě, že by se podařilo varhany získat a zprovoznit, mohli by je též využívat varhanici z Litoměřické diecéze, neb jsem se doslechla, že je o nástroje, na kterých by mohli cvičit, nouze.

Obec Staňkovice získala v roce 2008 modrou stuhu za společenský život v Ústeckém kraji v soutěži Vesnice roku. Symbolem našeho sdružení je kruh spojených rukou se znakem obce uprostřed. My, obyvatelé i návštěvníci Staňkovic, máme zájem obnovit naši obec jako místo, které bude čisté a upravené, a jež bude motivovat i okolní obce k obnově.

Již nyní pořádáme řadu kulturních a společenských akcí, zejména pro děti, s rozšířeným působištem v regionu.

V loňském roce navštívilo obec několik původních obyvatel z Německa, kteří se zde narodili a odjížděli šťastní, se slovy: „Teď už můžeme klidně umřít.“

Příští rok oslaví obec 755 let výročí od svého vzniku a již nyní připravujeme evropské setkání rodáků na Prokopské pouti. Věříme, že to přispěje i k obnově dobrých česko-německých vztahů s odkazem na učení svatého Prokopa být trpěliví v nesnázích a nenechat se sváry rozdělit.

**Naděžda Černíková,
starostka Staňkovic**

Zdislava představuje:

Kongregace

Dcer Božské Lásky

Kongregace Dcer Božské Lásky (FDC – z latinského Filiae Divine Caritatis) byla založena 21. 11. 1868 ve Vídni Služebnicí Boží Matkou Františkou Lechnerovou (1833 – 1894).

Rodné místo Františky Lechnerové leží v Bavorsku, vesnici Edling. Její rodiče vlastnili a obhospodařovali statek. Otec František byl potravinářským obchodníkem, matka Marie v domácnosti. Františka vyrůstala v houfu svých sourozenců jako čtvrtá dcera ze sedmi dětí.

Malá Františka byla velice oblíbena mezi svými vrstevníky. Již jako dítě jevila apoštolské sklony. Od malička projevovala příkladnou zbožnost. Ve škole vynikala mezi svými spolužáky.

Otec nejen obhospodařoval statek a polnosti, ale kupoval a prodával různé výrobky. V dceři Františce viděl svou budoucí nástupkyni. Po ukončení vesnické školy jí bral často s sebou při rozvážce zboží do města Wasserburg. Zde měly svůj ústav Anglické panny. Františčinu srdce se klonilo k zcela jiným představám o své budoucnosti, než jak jí viděl její otec. Ve dvanácti letech napsala tajně těmto sestrám a žádala o přijetí. Otec však dopis zadržel. Pro vytrvalé naléhání své dcery, daly jí rodiče o rok později do školy a na výchovu k Chudým školským sestrám de Notre Dame v Mni-

chově. Zde vystudovala a stala se učitelkou ručních prací.

Do této řeholní rodiny vstoupila roku 1849 a byla členkou řádu do roku 1861, kdy od sester odešla, aby dále hledala své vlastní povolání. Ještě než našla své pravé místo působila jako učitelka ve vzdělávacích ústavech ve Švýcarsku a Rakousku.

V čase průmyslové revoluce se setkávala s novými otázkami té doby, pozorovala život velkoměst. Zblízka prožívala bídu lidí, chudobu žen a dívek, které odcházely z venkova do města, aby tu hledaly práci. Mnohdy však naprosto nezkušené padaly za obět' lichotníkům a vyděračům různého druhu.

Duševní ochuzení a osamělost mnohých lidí dojmaly její srdce. Byla přesvědčena, že záchrannou kotvou je velká láska ke Kristu. K němu je třeba přivést duchovně chudé, kteří z nedostatku peněz upadli do této bídy. Františka si byla vědoma, že právě tito potřebují její pomoc. V tom poznala Boží vůli, poskytnout především nezkušeným „vandrovnicím“ dívkám zaopatření a vyučování. Byly to mladé ženy bez ochrany, vydané nebezpečím velkoměst. Nikdo se nestaral o jejich vyšší vzdělání, šlo o zapomenutou chudinu.

Své působení započala tehdejší ve Vídni – v sídelním městě tehdejšího Rakousko-Uherska. Vznikla tak nová kongregace,

kteří se papežského uznání dostalo 26. 7. 1884. Z Vídně se Dcery Božské Lásky rozšířily po celé tehdejší monarchii – Budapešť, Krakov, Sarajevo. Sestry se kromě výchovy dívčí mládeže věnovaly také sirotkům, zakládaly školy a penzionáty.

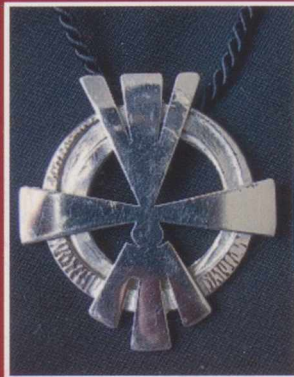
Během několika let se kongregace dále rozšířila do Anglie, USA a Brazílie. Další domy jsou nyní také v Bolívii a Albánii. Nejnověji vznikla misie v Africe a na Ukrajině. Česká provincie má řeholní domy v Opavě (provinční dům: Rooseveltova 47, Opava, 746 01), Praze, Brně, Ostravě a v Jiřetíně pod Jedlovou v Severních Čechách (Klášteří 254, Jiřetín pod Jedlovou, 407 56; www.volny.cz/kdbl.jiretin).

Kongregace Dcer Božské Lásky se stala mezinárodní řeholní institucí papežského práva. Sestry se věnují zvláště výchově dívčí mládeže, dále sociálnímu a pastoračnímu apoštolátu. Charizma naší řeholní rodiny stojí na společenství v lásce Trojjediného Boha. Spiritualita je zaměřena na Nejsvětější Trojici, úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a ukřižovanému Pánu. Ctíme Matku Boží Pannu Marii pod názvem „Matka třikrátobdivuhodná“.

SYMBOLY NAŠEHO ZASVĚCENÍ

PRSTEN - je na něm znázorněno Kristovo lidské srdce s ranou, ovinuté trním, z něhož slehají plameny — zviditelněná Boží láska k lidem.

Dívky, které v sobě pociťujete touhu spolu s námi putovat k nebeskému Otci dobrodružnou cestou sebedarování se bližním, nebo se jen podívat, jak žijeme, můžete se nám ozvat na adresu:

PENZION
Kongregace Dcer Božské Lásky
Klášteří 254
407 56 Jiřetín pod Jedlovou
tel.: 412 379 350
e-mail: kdbl.jiretin@volny.cz
Budete vždy vítány!

EMBLÉM - symbol Trojosobní Boží Lásky — Otce symbolizují tři paprsky, Syna kříž a Ducha svatého holubice. Jsou propojeny třemi kruhy, které symbolizují lásku, jež je pojí.

ŘEHOVNÍ ODĚV - jednoduchý černý hábit s bílým límečkem a černý závoj s přehnutým bílým proužkem jako znamení změny smýšlení.

Účastníky pouti byli: P.Václav Čunek, salezián z Teplic
bohoslovci Jiří Smolek, Jiří Landa
budoucí lékař Hynek Bartoš a budoucí architekt Filip Landa

ŠTACE COMPOSTELSKÁ po stopách svatojakubské mušle

Čtyři odvážní hoši a jeden kněz, 19 dní pěší chůze, modliteb, rozjímání, silentia, téměř 600 kilometrů. Společný úmysl za litoměřickou diecézi a dobrou volbu jejího biskupa. Hledání způsobů, jak očist'ovat své srdce. To všechno byla a je pout' litoměřické mládeže za svatým Jakubem. Pout' do Santiaga de Compostela.

Jde-li člověk pěšky, prožívá každé místo do detailní hloubky a má dostatek prostoru pro úvahy. Každý člověk se v životě dostává na rozcestí. Důležitý je cíl, a proto záleží na volbě cesty. Právý poutník nevolí žádnou dlážděnou a širokou zkratku, nýbrž stezku úzkou, náročnou a zdlouhavou.

Pout' je podobenstvím života. Poutník kráčí a na ničem neulpívá. Míjí dobré i zlé, nezná přesně svou cestu, jako nezná budoucnost. Tak odcházím i já, veden touhou

oprostit se na chvíli od všeho, co mě svazuje. Mám minimum materiálu, jsem odkázán sám na sebe a především na Boha a jeho vedení - tak jako v životě.

Ostatní poutníci jsou již týden na cestě ze Santanderu severní trasou (Camino del Norte) a mou úlohou bude dohonit je. Pout' začínám kdesi u Barcelony. Domorodci neovládají jiný jazyk než svůj mateřský, ale když člověk chce, domluví se všude. Nejdříve zakouším španělskou pohostinnost, jenže pak trávím celé odpoledne stopováním u silnice. Bezúspěšně. Vedro, prach, žízeň, hlad, samota, třetí den bez sprchy. Mám promodleno již sedmáct desátek růžence a zbytek vzdávám. Nezvládám to. Jsem jen jedním z milionu životních příběhů a osudů, nikoho nezajímám. Stovky řidičů ještě dnes zapomenou, že kohosi minuli u silnice. Činím rozhodnutí vždy brát stopaře.

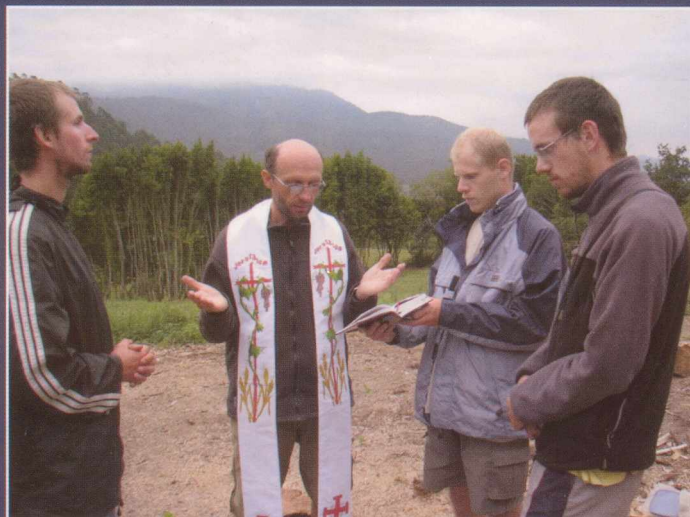
První den spím v parku plném komárů, druhý den na fotbalovém hřišti, třetí den uprostřed města na lavičce. Konečně dorážím do Aviles a setkávám se s Jiřím, Jirkou, Hynkem a otcem Vaškem. Obdržím Credencial - oficiální průkaz poutníka a mohu tak vyjít ve společenství poutníků, kteří mají v nohách už přes 150 kilometrů. Je to znát. Tempo mi zprvu připadá docela zběsilé. Člověk se jen na chvíli zastaví u ostružin, kterých jsou všude mraky, a zbytek výpravy se mu mezitím ztratí za obzorem. Značení

cesty není ze začátku moc kvalitní, ale „camino si nás vodi“.

Stravujeme se většinou stylem „co příroda dá“, takřka zdarma. Čaj vaříme z máty, k večeři si klidně dáme směs čočky, hub, kuřičky, jitrocelu a pampelišek. O vodu lze požádat kdekoliv, žebráme i o cukr, sůl či cibuli. Vašek působí při nákupu ostatních surovin zkušeně. Ví, jaká supermarketa mají nejlevnější suroviny a co je zrovna v akci. Na rozdíl od ostatních poutníků využíváme jen zřídka ubytoven (albergue) a radši kempujeme ve volné přírodě. Jednou nás ve 4 ráno budí dešť, proto později volíme strategičtější místa na krytých pódiích (tzv. baň pro panovně) nebo v opuštěných zemědělských usedlostech (tzv. domek pro panovně). Počasí jsou postupně zhoršuje a jsou chvíle, kdy rozhodně nelituji investice do profi-pláštěnky.

Od moře se dostáváme do hor. Vesnice jsou čím dál „vesnicovatější“, běžně míváme

stáda ovcí, krav a koz, štěkají na nás psi. Získávám povědomí o tom, co znamená pojem „španělská vesnice. Objevují se první puchýře, krvavé rány na nohou, u Hynka dokonce problém se zubem a horečka. Poutník se nevzdává. Vzdálenost, kterou běžně dáváme na diecézní pouti za den, tady ujdeme za dopoledne.

Pout' je hluboká, silná, duchovní. Rozhovory s ostatními poutníky mi pomáhají utříbit si vlastní myšlenky. Touha změnit svět se pomalu mění v touhu změnit sám sebe. V závěru začínáme pět dní silentia. Každý den se jeden z nás stává christoforem – nositelem Krista. Má celý den na hrudi Eucharistii a večer pak společně chválíme Pána a prosíme za život dotyčného poutníka a za jeho úmysly. Ježíš putuje skutečně s námi. Zdá se mi, jako by Bůh zpočátku mlčel, ale s blížícím se cílem k nám mluví čím dál zřetelněji. Zjišťují, jak moc se dnešní společnost potácí v povrchnosti. A co víc - potácím se v ní i já. Žiju si tu nějakou rádoby-víru, vlastně ani

pořádně nevím, zda věřím. Denně klesám pod tíhou vlastních hříchů a přitom bych chtěl budovat dokonalý svět...

Dorážíme do cíle. Naše pout' je symbolicky zakončena mší svatou v bazilice sv. Jakuba a rozhoupáním obří kadidelnice. Je to s ní jako s naším životem – jednou jsi dole, jednou nahoře.

Jako praví poutníci se chceme vydat na místní letiště stopnout si charterový let do Prahy, ale tuto myšlenku následně zavrhuje. Stejně nakonec poletíme. Na letišti v Gironě jsme svědky otřesné události, která jen potvrzuje nedokonalost tohoto světa. Zlo se tu ztělesnilo ve zfetovaném rasistovi, jenž neváhal krvavě napadnout letušku.

Apoštol Petr píše: „Buďte strážliví a bděte,

protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout. Postavte se proti němu, silni vírou.“ (1 Petr 5,8)

Každý, kdo chce posílit svou víru, kdo se potácí v pochybnostech, beznaději a rezignaci, ať se vydá na pout'. Občas stačí putovat jen do nitra svého srdce. Někdy je totiž dobré dotknout se dna, neboť právě tam se může zničehonic objevit Bůh...

ČAS DĚKOVÁNÍ

NOVÉ A OPRAVENÉ KAPLE A KOSTEL V NAŠÍ FARNOSTI

V naší rozlehlé farnosti se za poslední desetiletí ledacos opravilo. Tak po pořádku. V polovině 90. let 20. století se začal opravovat kostel Nalezení sv. Kříže v Žimu. Dostal nový kabát, novou střechu a poté vymalbu interiéru. Hlavní oltářní obraz a boční oltář Nalezení sv. Kříže byly rovněž restaurovány. Bývalí starousedlíci to financovali. Nyní většinou bydlí v Bavorsku. Když je pout', tak z obce bohužel nepříjde nikdo, ačkoliv jsem již dvakrát pozval pana starostu, nechal opravit kapli v Záhoří, kterou vysvětil pak bývalý generální vikář P. Bezděk. V Žimu se vždy něco děje. Když byl kostel opravený, přišla zase velká vichřice a spadla vysoká lípa, která byla vyšší než kostelní věž, na střechu kostela, poškodila střechu a věž. Oprava stála asi 70 tisíc Kč.

Každým rokem před poutí tam vozím lidi na úklid. Napřed se tam vozí křížová cesta z Hradiště, rodáci ji tam chtěli, protože je původní. Asi 4 dny tam vozím lidi, kteří celý kostel zametají, hospodyně vyperu kostelní prádlo, vyžehlí a položí, další člověk utře lavičky, naleští a pak další den se uklidí kolem kostela. Na pouti je tam pozvaný P. Havelka. Kostel vysvětil pan biskup Josef Koukl.

Již hluboko za totality před desítkami let byla zbourána kaple v Bílce. Postavení nové, zasvěcené sv. Václavovi, se ujal architekt Nosek, který vypracoval nové

plány. Zedníci položili základy a obvodové zdivo zadarmo, vozil jsem jim tam pivo. Pak firma udělala betonový věnec a pak věžičku. Každým rokem se tam slaví pout' na sv. Václava. Kapli vysvětil a každým rokem přijížděl pak otec biskup Josef Koukl. Bývá tam až 200 lidí.

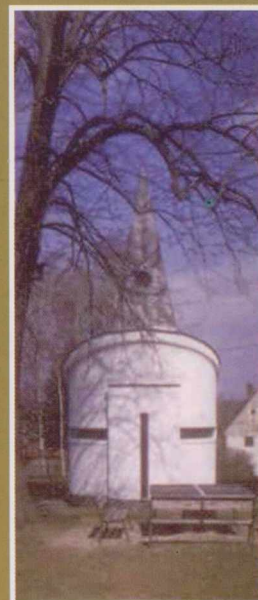
Další opravené kaple zásluhou obcí jsou v Žalanech – sv. Floriána a Šebestiána, Lelově a Čerčicích. Tu poslední chtěla obec dokonce zbourat, byla tam propadlá střecha a strop. Litoměřická konzistoř nedala k tomu souhlas, tak nakonec nechala obec kapli opravit, nové krovy, střecha, fasáda, do oken a do dveří byly dány mříže. Zvon byl zachráněn, protože ho měl léta schovaný pan hajný. Nechal jsem zhotovit okna, jedno stálo 5 tisíc Kč, šel jsem do Žalan, aby obec nechala udělat dveře, napřed nechtěla, ale pak je přece udělala, dveře stály 20 tisíc Kč.

Další kaple Bžany, je obcí postavená kaple, která byla vysvěcená otcem biskupem Josefem Kouklem. Opravené jsou kaple v Bukovicích a Lhenicích. Ty byly vysvěceny panem generálním vikářem P. Havelkou.

Paní starostka z Hradiště má na tom největší zásluhu, ačkoliv není věřící, nechala kaple opravit. Další opravené kaple jsou v Lysci, Pytlíkově, Lbíně. Vloni se postavila nová kaple v Úpořinách sv. Floriána, do níž věnoval část vybavení vikář P. Pospíšil. Ještě zbývá opravit kaple v Malhosticích a Kletečné.

Čtěl bych všem poděkovat, kteří se podíleli na opravách těchto staveb.

P. Benno Rössler

Milé sestry a milí bratři, na závěr velikončního týdne a v den výročí zvolení Benedikta XVI. papežem vám oznamujeme radostnou zprávu. Ve dnech 26. - 28. září t.r. nás navštíví Svatý otec. Pro celou naši zemi je to veliká pocta. Pro nás, katolické křesťany, zvláštní radost. Navštíví nás náš otec. Společensví církve v naší zemi je duchovní rodinou, která by se na setkání s papežem měla zcela samozřejmě a spontánně připravovat. V současné době se často hovoří o identitě a dokonce o krizi identity, že člověk snad ztratí sám sebe. Lidé i celé národy se o svou identitu obávají, ale zároveň zjišťují, že nedovedou přesně a jasně odpovédět na otázku Kdo jsem? nebo Jakou mám ve společnosti roli? I pro nás to jsou dnes nelehké otázky. Avšak ponecháme-li je bez odpovědi, naše křesťanské sebevědomí i síla a místo ve společnosti vyprchá. Proto byla jako téma přípravy na návštěvu zvolena trojice Božských ctností: víra, naděje a láska. Jsou to základní kameny křesťanské identity. Pokud bezpečně nevíme, kdo jsme a co je naším posláním, budeme ustrašeně vysvětlovat a obhajovat křesťanství jako nějakou osobní slabost a žádat, aby naše nedokonalost byla tolerována. Takový postoj je

na hony vzdálen od našeho poslání hlásat radostnou zvěst a být svědkem Boží Pravdy. Vždyť základem našeho křesťanského života je vydávat svědectví o Bohu v tomto světě. Naše postoje vyjadřuje i motto a logo návštěvy Svatého otce. Motto zní: Láska Kristova je naší silou. Nechceme se nijak mocensky prosazovat, neusilujeme o vládu nad kýmkoli, ctíme svobodu každého, jsme však silní a pevní a toužíme vítězit silou lásky. Poslední papežové tuto kulturu a tradici nazývají civilizací lásky. Jsme ve svých snahách nositeli kultury založené sv. Cyrilem a Metodějem a současně nositeli tradice sv. Václava. Jsme občany své vlasti, České republiky, a zároveň křesťany. Již jsme se zmínili, že setkání se Svatým otcem vyžaduje přípravu. Má-li nám přinést užitek, musíme do ní mnoho vložit. Na zajištění této papežské návštěvy budeme příští neděli konat ve všech kostelích sbírku, ale zásadní je náš vklad duchovní. Proto dnes společně zahajujeme duchovní přípravu a budeme velmi rádi, když se jí hojně účastníte. Připravme se

*Pastýřský list českých
a moravských biskupů
k návštěvě papeže
Benedikta XVI. u ČR*

modlitbou, osobní i společnou. Připravme se tematicky zaměřenou četbou Písma a duchovních spisů. Podněty nalezneme v právě vydávané brožurce, kterou dostaneme do rukou. Připravme se osobními úvahami nad zvolenými tématy a hovořme o nich spolu v našich rodinách a ve společenstvích farností. Život má ovšem také rovinnou činu, kterou nelze při přípravě pominout. Sv. Jakub jasně říká, že víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,17). Čiňme dobro. Čeho je v naší současnosti nejvíce třeba? Naděje. Vnímáme tiché volání spravedlivě žijícího člověka, který si připadá bezmocný tváří v tvář ničivé vlně špatnosti, a slyšíme současně výkřik lidí propadlých požitkům a chtivosti, kteří dělají vše pro to, aby se alespoň teď na chvíli zbavili strašné myšlenky, že jejich život nemá smysl? Jak jim odpovíme? Vraťme jim naději ujištěním, že dobro není nemožné, že lze mít pravou radost již nyní, že není třeba bát se budoucnosti, ale odvážně a statečně do ní vstoupit. Současná vlna beznaděje silí mnohdy z toho, že se vytrácí láska. Lidé často zou-

fale hledají lásku, touží po ní, ale nemají ji. Nemají ji, protože ji znehodnotili a zaměnili za chvilkovou tělesnou slast. Pravá láska je však obětavou péčí o dobro druhých. Počátek této péče leží v překonání nezájmu. Víme vůbec, co potřebují lidé kolem nás? Zajímeyme se o to, ne ze zvědavosti, ale z laskavého zájmu, z ochoty pomoci. Přemožme nezájem, lenost, pohodlnost, sobectví, ostych a obavu z odmítnutí a oslovme své bližní. Abychom k tomu našli odvahu a sílu, musíme se pevně opřít o víru v Boha a hlásat ji celým svým životem, každým slovem a činem. Přípravu na setkání se Svatým otcem začínáme s téměř pětíměsíčním předstihem. Nechceme ji odkládat. Na poslední chvíli a ve spěchu se nic neudělá dobře a většinou se neudělá vůbec nic. Kéž tedy dnes započaté naše společné dílo přípravy roste a kéž jeho růst nám všem přinese radost.

**Každého z vás provázíme
svou modlitbou
a všem ze srdce žehnáme Vaši čeští
a moravští biskupové**